

Τζώτζης Βασίλης

Στο Κεφάλαιο Γ των θέσεων της 3^{ης} Συνδιάσκεψης της ANΤΑΡΣΥΑ διαβάζουμε:

- «Αγώνα για εργατικό, δημοκρατικό πολιτισμό των καταπιεσμένων, ανοικτό στο σύγχρονο απελευθερωτικό περιεχόμενο.
- Προετοιμασία του λαού ώστε σε ενδεχόμενες οξυμένες συνθήκες ταξικής πάλης και πολιτικής κρίσης να επιβληθεί, από την σκοπιά και **κάτω από την λογική του επαναστατικού περάσματος της πολιτικής εξουσίας και του πλούτου στους εργαζόμενους, η ανάδειξη Συντακτικής Συνέλευσης**, με βασικό στόχο την καθιέρωση του ρόλου των «οργάνων του οργανωμένου λαού», που θα αρθρώνονται σε εργασιακό, τοπικό, περιφερειακό και τελικά πανεθνικό επίπεδο, θα λειτουργούν ως θεσμοί αυτοοργάνωσης και αυτοδιεύθυνσης των εργαζομένων και θα αποτελούν γέφυρες ανάμεσα στην κοινωνική και πολιτική δημοκρατία.
- **Χωρισμός της Εκκλησίας από το κράτος** (και από το σχολείο). Ιδεολογική πάλη ενάντια στην αποπροσανατολιστική επιρροή των θρησκευτικών δοξασιών. Οι ιερείς όλων των ομολογιών να μισθοδοτούνται από τις εθελοντικές εισφορές της κοινότητας των πιστών τους. Ελεύθερη έκφραση όλων των θρησκειών. Ενάντια στην ισλαμοφοβία. Δικαίωμα για τόπους θρησκευτικής λατρείας για όλους».

Κάπως έτσι προσεγγίζουν οι θέσεις της ANΤΑΡΣΥΑ, μπροστά στην τρίτη της συνδιάσκεψη, το επαναστατικό πέρασμα της πολιτικής εξουσίας και του πλούτου στους εργαζόμενους. Το πρόβλημα ΔΕΝ είναι η ίδια η θέση, η οποία είναι καταφανώς λαθεμένη, **το ζήτημα είναι στη θεωρητική & μεθοδολογική προσέγγιση κορυφαίων ιδεολογικών ζητημάτων, όπως αυτό της επαναστατικής τομής.**

Αρκετές φορές μπορούμε να διαγνώσουμε στη δράση, στα κείμενα, στην πρακτική του χώρου ενδείξεις του χαμηλού επιπέδου ανάπτυξης του εργατικού & λαϊκού κινήματος, της οπισθοχώρησης των αγώνων, της στρατηγικής ήττας του '89-'91. Αυτό έχει μια κάποια αντικειμενική βάση, είναι μια σοβαρή αντανάκλαση της περιόδου πάνω στα πολιτικά υποκείμενα. **Σε αυτό όμως που ΔΕΝ πρέπει να υπάρξει ΚΑΜΙΑ ΑΝΟΧΗ, είναι η θεωρητική σκνηρία, η ιδεολογική φτώχεια, η παραδοχή ότι αυτά μπορούμε να τα προσπεράσουμε με αδιαφορία, καθώς το κίνημα ΔΕΝ θέτει τέτοια καθήκοντα ΣΗΜΕΡΑ.**

Οι πρωτοπορίες κρίνονται, σε ένα σημαντικό βαθμό, από την ιδεολογική τους προετοιμασία και τη δουλειά υποδομής σε πλατιές μάζες για τα μεγάλα πολιτικά γεγονότα που μέλλονται για να'ρθουν. Σε κάθε άλλη περίπτωση ας γράψουμε από τώρα τις ανακοινώσεις για το πόσο λίγοι ήμασταν μπροστά στις καταιγιστικές εξελίξεις που μας ξεπέρασαν κλπ κλπ. Η τοποθέτηση σε ζητήματα όπως ο χαρακτήρας της επανάστασης, οι κινητήριες δυνάμεις της, ο χαρακτήρας της εποχής κ.α. **πρέπει να έχουν ακρίβεια φυσιοδίφη**, ενώ σε κάθε περίπτωση είναι ανεπίτρεπτη η μηχανική τυπικότητα, η ρουτινιάρικη επανάληψη.

Το ίδιο το κείμενο

Οι θέσεις της Συνδιάσκεψης «στριμώνχουν» το επαναστατικό πέρασμα της εξουσίας στους εργαζόμενους μεταξύ ενός μπουλέτ για κάποιον δημοκρατικό πολιτισμό της απελευθέρωσης και το χωρισμό εκκλησίας και κράτους!!! Τι να πρωτοπεί πραγματικά κανείς για την προσέγγιση του ζητήματος! **Η επαναστατική τομή παρεμβάλλεται ως σφήνα** μεταξύ μιας καταφανώς λανθασμένης τοποθέτησης και για τη μορφή και για το περιεχόμενο της πολιτιστικής δημιουργίας -αφού ΔΕΝ υπάρχει ΚΑΝΕΝΑΣ δημοκρατικός πολιτισμός- και ενός πεπαλαιωμένου κλασικού αστικοδημοκρατικού αιτήματος, αυτό του διαχωρισμού της εκκλησίας με το κράτος.

Στην ίδια την παράγραφο: «Προετοιμασία του λαού ώστε σε ενδεχόμενες οξυμένες συνθήκες ταξικής πάλης και πολιτικής κρίσης...». Η δυνατότητα νίκης της αντικαπιταλιστικής επανάστασης ΔΕΝ προκύπτει από πουθενά σε κάποιες ενδεχόμενες οξυμένες συνθήκες της ταξικής πάλης. Αντιθέτως η περίοδος εκείνη έχει όλα τα χαρακτηριστικά αυτού που ο Λένιν ονόμασε ως «ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ», περιλαμβάνει την εκρηκτική όξυνση όλων των διεθνών και εσωτερικών αντιφάσεων σε μια συγκεκριμένη χώρα ή ομάδα χωρών (αδύναμος κρίκος), τον παροξυσμό της ταξικής πάλης μέχρις του σημείου η εξουσία να σεργιανά στους δρόμους, η πολιτική πάλη μετασχηματίζεται σε τέχνη της εξέγερσης.

Β.Ι. Λένιν:

«Για έναν μαρξιστή δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η επανάσταση είναι αδύνατο να γίνει χωρίς επαναστατική κατάσταση. Ποια είναι, μιλώντας γενικά, τα γνωρίσματα μιας επαναστατικής κατάστασης; Ασφαλώς, δε θα πέσουμε έξω, αν υποδείξουμε τρία βασικά γνωρίσματα, τα παρακάτω: **1)** Η αδυναμία των κυρίαρχων τάξεων να διατηρήσουν σε αναλλοίωτη μορφή την κυριαρχία τους: η μια είτε η άλλη κρίση των “κορυφών”, η κρίση της πολιτικής της κυρίαρχης τάξης που δημιουργεί ρωγμή, απ’ όπου εισχωρεί η δυσαρέσκεια και ο αναβρασμός των καταπιεζόμενων τάξεων. Συνήθως, για να ξεσπάσει η επανάσταση δεν είναι αρκετό “τα κάτω στρώματα να μη θέλουν”, μα χρειάζεται ακόμη και “οι κορυφές να μην μπορούν” να ζήσουν όπως παλιά. **2)** Επιδείνωση μεγαλύτερη από τη συνηθισμένη της ανέχειας και της αθλιότητας των καταπιεζόμενων τάξεων. **3)** Σημαντικό ανέβασμα για τους παραπάνω λόγους της δραστηριότητας των μαζών, που σε “ειρηνική” εποχή αφήνουν να τις ληστεύουν ήσυχα, ενώ σε καιρούς θύελλας τραβιούνται τόσο από όλες τις συνθήκες της κρίσης, όσο και από τις ίδιες τις “κορυφές” σε αυτοτελή ιστορική δράση».

Πώς θα έπρεπε να προσεγγίσουμε το ζήτημα:

Η αφήγηση του μεταβατικού προγράμματος, ως ενός συνεκτικού & κλιμακωτού συνόλου αιτημάτων το οποίο εκκινεί από το σημερινό επίπεδο συνείδησης & συγκρότησης του υποκειμένου και οδηγεί (μέσα από μια αντιφατική πορεία) στη νίκη της αντικαπιταλιστικής επανάστασης, όσο και των οχημάτων με τα οποία θα επιβάλλεται σε κάθε καμπή η λαϊκή θέληση, **ΔΕΝ μπορεί να συνεχίσει να εμφανίζεται με ασυνάρτητα μπουλέτς.**

Η πάλη σε «μη επαναστατικές» συνθήκες, η μεταβατική περίοδος και οι τρόποι προσέγγισης της επανάστασης, καθώς και η δράση σε «επαναστατικές» συνθήκες, εκεί όπου η πολιτική συνεχίζεται με άλλα μέσα (ΕΞΕΓΕΡΣΗ) μπορούν και πρέπει να συνδεθούν – αντιστοιχηθούν με το πρόγραμμα και την ανάλυσή του, την πραγματική του γείωση με τους αντικειμενικούς όρους όσο και με τον υποκειμενικό παράγοντα.

Π.χ. είναι λαθεμένη η συνεχής – γραμμική θεώρηση μιας πάλης που αφορά τον οικονομικό αγώνα στο ΣΗΜΕΡΑ (όσο ανεβασμένες μορφές και περιεχόμενο αν έχει) να θεωρείται πως μπορεί να δώσει κάτι περισσότερο από ένα ΚΕΝΤΡΟ ΑΓΩΝΑ, ή να θεωρούμε πως αυτό μπορεί να μετασχηματιστεί σε επαναστατικό μπλοκ χωρίς την ύπαρξη επαναστατικής κατάστασης κλπ.

Αυτή είναι η αφετηρία των σοβαρών ΚΕΝΩΝ που ανακύπτουν στην πολιτική μας αφήγηση για το ΠΟΙΟΣ θα

υλοποιήσει τις πτυχές του προγράμματος. Αν π.χ. τις εθνοκοποιήσεις θα τις υλοποιήσει μια αστική κυβέρνηση κάτω από την πίεση του κινήματος, μια κυβέρνηση τύπου Τσάβες, ή μια κυβέρνηση πολιτικό προϊόν νικηφόρας επανάστασης. Πολύ περισσότερο για το ποιες οικονομικές - οργανωτικές - διοικητικές και τελικά ιδεολογικές σχέσεις θα αναπαράγονται μέσα σε αυτές τις επιχειρήσεις, με ποια οχήματα θα επιβάλλεται ο έλεγχος της εργατικής τάξης π.χ. τα συνδικάτα του σήμερα, κάποια άλλα συνδικάτα, μήπως εργοστασιακά συμβούλια ή επαναστατικά Σοβιέτ; **Το κείμενο αναδεικνύει μια προβληματική ενώ σε ΚΑΜΙΑ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΔΕΝ έχει οριστικές ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ στα ζητήματα που πραγματεύεται.** Το κρίσιμο είναι να κατανοούμε τις διάφορες φάσεις του αγώνα, όσο και να μην σκηκνουμε τεχνητά «σινικά τείχη» στην πραγματική εξέλιξη της ζωής και στην ανάπτυξη του ταξικού αγώνα.

Επανάσταση και Εθνοσυνέλευση ή καλύτερα «Μαρξισμός και ΕΞΕΓΕΡΣΗ»

«... Και για να αντικρίσουμε την εξέγερση μαρξιστικά, δηλαδή σαν τέχνη, πρέπει ταυτόχρονα, χωρίς να χάνουμε ούτε λεπτό, να οργανώσουμε το επιτελείο των εξεγερμένων τμημάτων, να κατανείμουμε τις δυνάμεις, να κινησουμε τα πιστά συντάγματα στα πιο σπουδαία σημεία, να κυκλώσουμε την Αλεξαντρίνκα, να καταλάβουμε την Πετροπάβλοβα, να συλλάβουμε το Γενικό Επιτελείο και την Κυβέρνηση, να στείλουμε ενάντια στους ευέλπιδες και στην «άγρια μεραρχία» τμήματα έτοιμα να πέσουν, παρά να αφήσουν τον εχθρό να κινηθεί προς τα κέντρα της πόλης. Πρέπει να κινητοποιήσουμε τους ένοπλους εργάτες, να τους καλέσουμε σε αποφασιστική, ύστατη μάχη, να καταλάβουμε αμέσως το τηλεγραφικό και τηλεφωνικό κέντρο, να εγκαταστήσουμε το δικό μας επιτελείο της εξέγερσης κοντά στο τηλεφωνικό κέντρο, να συνδέσουμε τηλεφωνικά το επιτελείο με όλα τα εργοστάσια, με όλα τα συντάγματα, με όλα τα σημεία του ένοπλου αγώνα κτλ...»

Β.Ι. Λένιν στις 13 - 14 Σεπτεμβρίου του 1917

Ευτυχώς ή δυστυχώς στο κομμουνιστικό κίνημα υπάρχουν λέξεις με συγκεκριμένη ιστορική φόρτιση, άλλοτε θετική και άλλοτε αρνητική. Η αναφορά στο «λαϊκό μέτωπο», το «ενιαίο μέτωπο», «εθνική αστική τάξη» κλπ αναπόφευκτα οδηγούν σε ιστορικές αναλογίες.

Η συγκεκριμένη αναφορά στην Εθνοσυνέλευση ΔΕΝ ξεφεύγει από τον ιστορικό κανόνα, αφού εσκεμμένα ή ακούσια **επαναλαμβάνει την επαναστατική συνέχεια του κράτους!** Μπροστά της αυτή η εθνοσυνέλευση ΔΕΝ συνάντησε ΚΑΝΕΝΑΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟ, ΔΕΝ βρήκε τη φασιστική δράση των πληρωμένων δολοφόνων των καπιταλιστών, ΔΕΝ βρήκε τη λυσσαλέα αντίδραση της αστικής τάξης, ανάλογη με τα εκτελεστικά αποσπάσματα, τις εκτελέσεις και τα βασανιστήρια, τους τόπους εξορίας... ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΑΝ μπρος στο κύρος της πλειοψηφίας της, της ΝΕΑΣ ενότητας του έθνους που συσπειρώθηκε γύρω της... Αλίμονο αν επαναλαμβάνουμε με τέτοια κακέκτυπα την πείρα της μεγάλης οκτωβριανής επανάστασης στον 21° αιώνα. Τα εγκεφαλικά επαναστατικά «σχέδια επί χάρτου» ίσως μοιάζουν αστεία έως γελοία, μπορούμε όμως να αντλήσουμε πολύτιμα συμπεράσματα από την κίνηση των μαζών σε μεγάλες στιγμές από το '90 και έπειτα.

Φλώρινα 01/03/2016